

2018

TRAPSAVEC

Drsnák

„Drsnáku,“ řekla Kobližka prosebně, „mně to nechce hořet... Pojd' mi to nějak rozfoukat!“

„Kobliho, Kobliho, děláš oheň na ho – ho!“ zabručel Drsnák, ale kupodivu dost ochotně se zvedl ze svého úložiště.

Ta ochota nebyla samozřejmá. Drsnák byl zapřísáhlý odpůrce žen, a ženské vždy a všude – natožpak na vandrech – děsně nesnášel. Jedině Kobližka tvořila tak trochu výjimku. S tou mluvil téměř lidským hlasem, skoro jako by jí promíjel chybějící chromozom Y. Možná proto, že Kobližka byla takové hubené, ošklivé kačátko, že jsme ji vlastně ani jako ženskou nebrali. Kluci o ni nestáli, takže byla celá šťastná, že s námi může jezdit na vandry, a mohla se přetrhnout, jak se nám chtěla zavděčit. Musím přiznat, že jsme toho občas docela zneužívali.

Občas docela furt.

Drsnák přiklekl k ohništi a nemilosrdně rozmetal hraničku syrového dříví.

„Jo, na pravej indiánskej kouř bez vohně by tohle bylo ideální, ale hořet ti to nebude. Koukej, to se dělá takhle – nalámeš si suchý větvičky a uděláš si z nich takovýhle košťátko, dovnitř strčíš sirku – žádnéj zapalovač! To bys mohla mít rovnou pevný podpalovač PEPO – a vo tu sirku škrtněš škatulkou... A už to hoří, vidíš?“

Drsnák se spustil na všechny čtyři a opatrně foukal do ohně, zatímco Kobližka na mě za jeho zády dělala ksichty, jako že se z té přemíry laskavosti svalí.

Oheň se rozhořel právě ve chvíli, kdy se z lesa vynořil zbytek party i s důvodem svého zdržení – nesli šátky plné hub.

„Jů, to je bezva!“ vypískla Kobližka, „Udělám vám houbovou dršťkovku, že se budete olizovat až za ušima – ale musíte pomáhat při čištění. Kdo nepomůže, nedostane nic!“

Parta se sesedla nad hromádkou hub, ale neobešlo se to bez remcání.

„Kobližka si nějak troufá!“ začal Hugo.

„No, to ona vždycky,“ ušklíbl se Vendy, „když si nacpe do náprsních kapes o pár kapesníků víc, zvedne se jí sebevědomí!“

Kluci se zasmáli; Kobližka sebou trhla a stáhla hlavu mezi ramena, přímo se schoulila do sebe, ale vtom se zvedl Drsnák –

„Tak tohle už bylo přes čáru,“ zavrčel, a než jsme se vzpamatovali, držel Vendyho pod krkem a Vendy jen vrtěl hlavou, jakoby říkal Ne – ne – ne. Ve

skutečnosti neříkal nic a hlavou kroutil proto, že mu Drsnák střídavě zleva i zprava vrazil pár facek.

Úplně jsme ztuhli. Tohle se v partě ještě nestalo... ale konec konců, on to Vendy fakt říkat nemusel! Blekotal něco jako „že to tak nemyslel...“ a ostatní zaraženě mlčeli.

Drsnák ho pustil – vlastně spíš upustil - a zamračeně se sklonil nad houbami. Snad ani nezachytil napůl vděčný, napůl vyděšený pohled, kterým ho Kobližka pohladila.

Polívka byla výborná. Kobližka – to se jí muselo nechat – vařit uměla! A když se člověk dobře nají, zvedne se mu i nálada. Rozvalili jsme se kolem ohně, ochotni milovat celý svět i sebe navzájem.

Slunce zapadalo, obloha na západě rudla a černala... Byla to taková chvíle, kdy se tak hezky vypráví a poslouchá...

„Tady to mám rád,“ řekl Drsnák nezvykle měkkým hlasem a ukázal na zříceninu Týřova, která se zvedala ze svahu nad námi.

„Jezdili jsme sem s Danym a Lupenem... no, včera to nebylo... a říkali jsme si osada Tobosa. Už jsem nějak zapomněl, co to mělo znamenat. Ti kluci byli voba mladší o nějakých vosum, deset let než já, ale páni! To byli vopravdovský vlčáci, drsný tak, že se museli každý ráno obtahovat cihlou. Ale byla s nima fantastická legrace! Měli jsme takovou zásadu – když si někdo vymyslí nějakou koninu, tak se ti druzí dva musí přidat! Jednou jsem dělal snídani a kluci zmizeli v lese. A pak...“ Drsnák střelil pohledem po Kobližce, trochu si odkašlal a nějak rozpačitě dodal – „No, vyměřšleli jsme si blbosti. Jenže pak přivedl Dany mezi nás Marušku. Bydlela u nich v baráku, a že prý ještě nebyla na vandru. Moc mladá holka, ani sedmnáct jí nebylo.“

„A chudák!“ zasmál se kdosi.

„Měla se náhodou jak v bavlnce!“ odporoval Drsnák, „Byla moc hezká, měla takový naivní, udivený modrý oči a vlasy fakt medový barvy... Moc tichá, stydlivá holka. Toseví, že jsme se do ní okamžitě zamilovali, všichni tři.“

„A bylo po kamarádství, ne?“

„Vůbec ne! Ty dva vlčáci se před ní klepali jak huspenina a já... no, já byl o celý tucet let starší než ona, tak jsem si říkal, že nemám šanci, ale líbila se mi, moc. Brzy z ní byla nejrozmazlovanější a nejlíp hlídaná trempka v Čechách a přilehlým vesmíru. Pane, kdyby se jí někdo jen dotkl, tak bysme ho snad na místě umlátili. Jo, všelijak jsme ji škádlili, třeba jsme jí vyznávali lásku, všichni tři najednou, a Maruška se děsně styděla a červenala a říkala „Ale klu-cííí...“ Toseví, že jí to nevadilo, když s náma jezdila dál. Třeba se jí líbilo... ale jo, ono

jí to, potvůrce, nejspíš trochu lichotilo... Byla prostě takový náš maskot. Dělali jsme pro ni, co jsme jí na očích viděli, a ještě víc toho, co jsme neviděli.“

Kobližka si povzdechla. Bylo na ní vidět, že by se do role maskota docela ráda a snadno vžila.

„Jednou jsme tábořili na Týřově, přímo na nádvoří, a jak tak večer sedíme u ohně, začali jsme si povídat

o pitivu. Toseví, že jsme se vytahovali, každej se oháněl Napoleonem a Bourbonem a skotskou whisky, jestli je lepší Black nebo White... a najednou Maruška povídá – „Já mám ráda kakao...“ Dál se nedostala, protože jsme se začali válet smíchy. Zrudla jak vlčí mák – „Ale klucíí...“ A pak jsme šli spát.

Byli jsme si s Danym vodskočit a jak tak stojíme u zdi, povídám – „Hele, Maruška má ráda kakao. Co ti to říká?“

„Že to je pěkně blbej nápad,“ na to on.

„No a co? Vod kdy se blbý nápady neprováděj?“

„Tak jo. Zajdem si pro baterky?“

„Ne, to by bylo nápadný. A Lupena tu necháme, ať tady není sama!“

Já nevím, jestli znáte tu pěšinu na Skryje, ta je ještě horší, než ta, co jsme šli od Roztok. Za světla to jakžtakž jde, ale musíte tam přelízat padlý stromy, semtam je stržená stráž, hned vedle sráz samej šutr až do řeky, zkrátka – v noci naprosto ideální terén pro sebevrahy. Nějak jsme to přežili a před půlnocí jsme byli ve vsi.

Pánové, možná, že jste ve skautu soutěžili vo Tři orlí péra. Můžu vás ujistit, že sehnat ve Skryjích vo půlnoci kakao, to je vo Čtyři péra!

Teda, psa na nás pustili jen v jedný chalupě, ale zato jsem jim ukrad ze stromu pár jablek. Brokovnici neměli nikde, ale po chalupách jsme posbírali jmen, že by se z nich dala sestavit encyklopedie, něco jako „Klasobraní sprostoty české“.

Konečně nám v jednom baráčku otevřela taková milá bábinka, úplně jak z chaloupky „k lesu zadem, ke mně předem“, a ona hned že jo, pojd'te dál, a na co to kakao potřebujem? A Dany, že máme v kempu malý dítě. Jenže bába hned spustila, že to nejde, že by ho bolelo břicho... Já honem, že vono už tak malý není. „A kolikpak je tomu drobečkovi?“ „Šestnáct,“ povídám, „Měsíců?“ „Ne, roků!“ a baba bez mrknutí oka, „jó – to je jiná, to už může...“ a jako by to měla pro nás připravený, dala nám láhev kakaa, jen ho ohřát. Asi to byla fakt čarodějnice.

Zpátky jsme to vzali jinudy, prej zkratkou. Dany tvrdil, že to tady zná, že

tady měl dědu. Na chvíli jsme si sedli, snědli ty kradený jabka, a pak jsme šplhali do děsnýho vršku, mlátili se o pařezy a klouzali po jehličí... Potmě! Konečně jsme byli na vrcholu kopce.

„A sme doma,“ povídá Dany, „tímdle průsekem rovnou dolů, a budem u kempu.“

Zdálo se mi, že Severka je někde jinde, než by měla bejt, ale konečně – von tu měl dědu, já ne. Tak teda šlapeme tím průsekem – a von to byl spíš průser než průsek, protože najednou vidím na zemi ohryzek. Ten ohryzek, co jsem ho před hodinou zahodil! Byli jsme zpátky pod Skryjema.

Řek' jsem Danovi, co si myslím o jeho dezorientačním smyslu a povídám – „A vod teď vedu já!“ Severka nás vedla přímoú čarou, jo, jenže skrz pár hektarů ostružiní! Vylezli jsme vorvaní jak trhací kalendář. A zrovna, když jsem se chtěl přiznat, že nemám ani páru, kde jsme, stáli jsme přímo u Týřova! Dany na mě koukal jak na zázraka.

To už svítalo. Znáte to – napřed tíkne jeden pták, pak druhý, a za chvíli řvou všichni jak magoři a svými něžnými hrdélky chválí Hospodina.

Nestálo zato jít spát. Rozfoukali jsme oheň, vytřeli kotlík od guláše mokrou trávou a nalili do něj kakao.

Maruška ještě spala, zachumlaná do spacáku. Ohřáli jsme ten životabudič a postavili jí ho přímo pod nos. Chvíli ten frňáček krčila jak králík, pak se probudila, posadila se... a mžourá z kotlíku na nás, jak se uculujeme, a z nás na kotlík, z kterýho voní kakao... pak jí došlo, kde a proč jsme se celou noc mlátili. A tak hrozně se styděla, až sebou plácla a přetáhla si spacák přes hlavu!“

Usmívali jsme se. Drsnák toho většinou moc nenapovídal, ale když už se rozjel, jeho historky se potácely na samé hraně uvěřitelnosti.

Chvíli se rýpal klackem v ohni... „A pak se nám Maruška vdala!“ řekl najednou.

„No nazdar! Kterýpak z vás...?“

„Ále houby! Měli maturitní večírek, někde za Prahou, a stalo se... no, hezkej večer, zvědavost, snad i alkohol... co já vím, sakra, já u toho nebyl! Prostě se musela vdávat.“

Zase se odmlčel, a pokračoval spíš jen pro sebe.

„Vůbec jsem netušil, že mi na ní tolik záleží, že to bude tolik bolet. To se někdy stane, že se chlap stydí a bojí přiznat i sám sobě...“

A pak jsem stál na Novoměstské radnici, špalír lidí, potřásání pravicí... Dany a Lupen stáli přede mnou, oba jí popřáli a políbili... Já ji líbat nechtěl. Přišlo mi to děsně líto, ta představa, že první pusa, kterou jí dám, bude taky

poslední... Stoupl jsem si dál od ní, abych k ní dosáhl jen rukou, ale ona najednou špitla – „Polib mě!“ Naklonil jsem se k ní... a ona mě chytla za rameno, přitáhla k sobě a zašeptala – „Tebe jsem měla nejradši!“ A já...“

Zarazil se a znovu čáral klackem v ohni.

Seděli jsme jako přimrazení. Tohle že je náš Drsnák? Před námi seděl někdo jiný, koho jsme vůbec neznali...

Najednou mávl rukou, zlomil klacek a hodil ho do ohně.

„Už je to dávno,“ zamumlal a promnul si pěstí oči, „tak dávno, že to snad ani není pravda...“ a usmál se – světe, div se! Drsnák se fakt usmál! – na Kobličku.

Podíval jsem se na ni. Klečela u ohně a s pootevřenou pusou lapala každé slovo. Oči plné slz jí zářily jako hvězdy, a já měl najednou pocit, že ji vidím poprvé v životě. Že ta přezíraná holka s klukovskou postavou je... vlastně docela hezká. A že Drsnák to vidí už dávno.

Dívali se na sebe a my ostatní pro ně přestali existovat

Tomáš Daněk – Tom (Praha)

2. místo – Próza Oldpsavci